

Opinia Europejskiego Komitetu Regionów – Wdrażanie pakietu „Czysta energia”: krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu jako narzędzie zarządzania na poziomie lokalnym i terytorialnym w dziedzinie klimatu oraz energii aktywnej i pasywnej

(2020/C 39/07)

Sprawozdawca: József RIBÁNYI (HU/EPL), wiceprzewodniczący Rady Komitetu Tolna

Dokument źródłowy: Opinia z inicjatywy własnej

ZALECENIA POLITYCZNE

EUROPEJSKI KOMITET REGIONÓW

1. Z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy nowo wybranej przewodniczącej Komisji Ursuli von der Leyen w ramach przyszłego Europejskiego Zielonego Ładu oraz jej wolę uwzględnienia władz lokalnych i regionalnych, aby uczynić Europę pierwszym kontynentem neutralnym pod względem klimatu.
2. Przyjmuje z zadowoleniem rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 ⁽¹⁾ z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, które wymaga od państw członkowskich Unii Europejskiej przygotowania krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu, ustanawiającego podstawy bardziej kompleksowego i przekrojowego podejścia do polityki w zakresie klimatu i energii.
3. Podkreśla, że krajowe plany dziesięcioletnie obejmują lata 2021–2030 i powinny przyczynić się do osiągnięcia na poziomie krajowym nowych celów UE w dziedzinie energii i klimatu do 2030 r., jak również do ustanowienia podstawy udanego wdrożenia długoterminowej strategii neutralności klimatycznej do 2050 r., prowadzącej do spowolnienia globalnego ocieplenia spowodowanego przez człowieka. Plany te powinny być także zgodne z celami porozumienia paryskiego. Dlatego wzywa państwa członkowskie, by stanęły na wysokości zadania w ostatecznej wersji planów, które przedłożą pod koniec 2019 r., jeśli chodzi o realizację ambitnych celów UE na 2030 r. – zwłaszcza w dziedzinie energii odnawialnych i efektywności energetycznej. Wstępne oceny krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu przeprowadzone przez Komisję pokazują, że chociaż poczyniono znaczne postępy, to wiele projektów planów nie spełnia wymogów. Pokazują one także, że w odniesieniu do ogólnych celów UE i ich realizacji konieczne są bardziej ambitne działania wszystkich państw członkowskich, czyli uzupełnienie, doprecyzowanie i zmiana ich propozycji. Obecnie wszystkie państwa członkowskie, zgodnie z zaleceniami KE, powinny przygotować ostateczne krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu, by zapewnić ich zgodność z wyżej wymienionymi celami
4. Wyraża zadowolenie, że w rozporządzeniu w sprawie zarządzania podkreślono potrzebę przeprowadzania skutecznych konsultacji publicznych i zaproponowano ustanowienie wielopoziomowego dialogu na temat klimatu i energii, co jest zgodne z podejściem oddolnym, a tym samym uznano rolę władz lokalnych i regionalnych w krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu już na etapie ich przygotowywania. Zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych powinno obejmować wszystkie etapy, począwszy od przygotowania, poprzez reakcję na wstępne oceny Komisji, aż po realizację i działania następcze. Zauważa jednak, że jak dotąd wielu państwom członkowskim nie udało się w pełni zaangażować władz lokalnych i regionalnych w ten proces. Zwraca uwagę, że oprócz działań na szczeblu krajowym, również zaangażowanie administracji lokalnych i regionalnych w proces opracowywania planów prowadzi do osiągnięcia celów w sposób bardziej skuteczny i sprzyjający włączeniu społecznemu.
5. Zwraca uwagę, że zdaniem wielu państw członkowskich posiadane przez nie struktury są wystarczające do osiągnięcia celów dotyczących prowadzenia konsultacji publicznych oraz wielopoziomowego dialogu w dziedzinie klimatu i energii i stwierdza, że jednym z największych problemów w przeszłości był fakt, że państwa uważały się za zdolne osiągnąć ten cel samodzielnie. Zaleca, by państwa członkowskie dokonały krytycznej oceny tych struktur, zwłaszcza pod kątem uzyskiwanych za ich pomocą treści merytorycznych, ich zasięgu oraz reprezentatywności władz lokalnych, organizacji społeczeństwa obywatelskiego, środowiska biznesu, inwestorów, innych zainteresowanych stron i ogółu społeczeństwa. Zaleca ponadto, by udostępniały wnoszony przez te struktury wkład, tak by zagwarantować pełne osiągnięcie celów określonych w rozporządzeniu w sprawie zarządzania, odnoszących się do konsultacji publicznych i wielopoziomowego dialogu w dziedzinie klimatu i energii, w dążeniu do osiągnięcia ostatecznego celu, którym jest przyczynienie się do dobrego stanu zdrowia i dobrostanu wszystkich obywateli oraz przyszłych pokoleń.
6. Wiedza fachowa władz lokalnych i regionalnych, ich odpowiedzialność za realizację i zasoby finansowe powinny zostać wykorzystane w celu realizacji unii energetycznej. Dlatego też zaleca pełne włączenie władz lokalnych i regionalnych we wdrażanie pakietu „Czysta energia”. Kwestie dotyczące tych władz powinny zostać należycie uwzględnione w ewentualnych przyszłych przeglądach. Zwraca uwagę, że Porozumienie Burmistrzów w sprawie Klimatu i Energii oraz inne podobne inicjatywy mogą odegrać kluczową rolę we wspieraniu władz lokalnych i regionalnych podczas wdrażania nowych ram polityki energetycznej UE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1.

7. Zachęca państwa członkowskie do ścisłej współpracy z KR-em i jego członkami w zakresie krajowych planów działania. Mogłoby to stanowić istotny element prowadzonych przez nie konsultacji publicznych i wielopoziomowych dialogów na temat klimatu i energii, a także dostarczyć cennych informacji zwrotnych z poziomu lokalnego i regionalnego.
8. Przyznaje, że państwa członkowskie miały ograniczony czas i związane z tym trudności z przedstawieniem projektów krajowych planów w zakresie energii i klimatu. Zachęca do wyższego poziomu ambicji i większej integracji pionowej w ostatecznych krajowych planach, które mają powstać do końca 2019 r., aby zapewnić Europie solidne podejście neutralne pod względem klimatu i zgodne z wymogami porozumienia paryskiego, zgodnie z najambitniejszym scenariuszem zaproponowanym w długoterminowej strategii na 2050 r. W tym kontekście zachęca również do opracowania systemu wkładów ustalanych na szczeblu lokalnym (LDC), który uzupełniałby wkłady ustalane na szczeblu krajowym w ramach porozumienia paryskiego, co dodatkowo podkreśliłoby rolę władz lokalnych i regionalnych w opracowywaniu kompleksowych krajowych planów w zakresie energii i klimatu. Władze lokalne mogą przyczynić się do skuteczniejszej realizacji celów poprzez organizowanie kampanii informacyjnych i uświadamiających, ale potrzebują do tego dobrze wyszkolonych specjalistów. W związku z tym należy wykorzystać fundusze unijne na działania informacyjne i tworzenie miejsc pracy w dziedzinie polityki energetycznej i klimatycznej, aby osiągnąć ostateczny cel, którym jest ochrona zdrowia i dobrostanu wszystkich obywateli i przyszłych pokoleń.

Lokalna energia aktywna i pasywna w krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu

9. Zauważa, że pojęcie „energia aktywna” wykorzystywana w sektorze budowlanym, znana również pod szerszym pojęciem „energia odnawialna”, oznacza energię produkowaną, magazynowaną i zużywaną w danym miejscu przez różne podmioty lokalne (podmioty publiczne, gminne i prywatne, gospodarstwa domowe). Za przykład mogą tu posłużyć odnawialne i czyste źródła energii, takie jak energia geotermiczna, słoneczna, wiatrowa, ciepła, wodna, pływowa czy też biomasa. Takie źródła energii odgrywają kluczową rolę w osiągnięciu celów krajowych planów na rok 2030.
10. Wskazuje, że pojęcie „energia pasywna” wykorzystywana w sektorze budowlanym, znana również pod szerszym pojęciem „efektywności energetycznej”, oznacza także oszczędności energii w oparciu o efektywne wykorzystanie całej energii wytworzonej, co oznacza, że zużycie energii i tym samym wydatki odbiorców końcowych na energię zostają obniżone, wraz z obniżeniem stopnia zanieczyszczenia. W związku z powyższym władze lokalne i regionalne muszą organizować lokalne i regionalne usługi publiczne w sposób efektywny energetycznie, np. poprzez zrównoważoną politykę zamówień publicznych.
11. Dodaje, że pojęcie energii pasywnej jest ściśle powiązane z aspektami klimatycznymi i ma również znaczenie przy określaniu szerszej pojętego śladu węglowego budynków i stanowi integralną część gospodarki o obiegu zamkniętym. Przy wydawaniu pozwoleń na budowę władze lokalne i regionalne powinny, uwzględniając szczególne warunki lokalne i specyfikę budynku, zachęcać do wykorzystywania materiałów budowlanych wyprodukowanych z lokalnych i przyjaznych dla środowiska surowców (trzciny, pelet, słomy, kory, konopi, drewna, płyt drewnianych klejonych, które w miarę możliwości powinny mieć zerowy ślad węglowy) zamiast betonu i innych tradycyjnych materiałów budowlanych, których produkcja, instalacja, rozbiórka i recykling wiążą się ze znacznymi emisjami CO₂. Powinny również propagować inne środki mające na celu poprawę charakterystyki energetycznej budynków. Koncepty te powinny zostać włączone do krajowych długoterminowych strategii renowacji, które państwa członkowskie mają opracować do marca 2020 r.
12. Podkreśla, że władze lokalne i regionalne są ważnymi podmiotami w dziedzinie energii – zarówno aktywnej, jak i pasywnej. Należy je włączyć w krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu na poziomie krajowym jako głównych inwestorów, podmioty odpowiedzialne za utrzymanie budynków, operatorów sieci transportu publicznego, podmioty odpowiedzialne za podnoszenie świadomości społecznej i walkę z ubóstwem energetycznym, organy regulacyjne w dziedzinie miejskiego planowania przestrzennego, zagospodarowania i użytkowania gruntów, podmioty zarządzające zdecentralizowaną produkcją energii oraz instytucje zamawiające w zielonych zamówieniach publicznych. Aby mogły one odpowiednio wykonywać swe zadania, potrzebują dobrego planowania produkcji i wykorzystania lokalnych zasobów. W związku z tym należy zwrócić uwagę na różne rodzaje energii odnawialnej, charakterystykę energetyczną budynków, efektywność energetyczną oraz wykorzystanie lokalnych, naturalnych i przyjaznych dla środowiska materiałów budowlanych.
13. Podkreśla liczne pozytywne skutki wsparcia ze strony władz lokalnych dla zwiększenia produkcji, magazynowania i wykorzystania energii aktywnej, przede wszystkim odnawialnej. Przykładowo w sektorze transportu, zwłaszcza transportu wewnątrz- i międzymiastowego szczególnie ważne – jako rozwiązanie pośrednie – będzie zwiększenie wykorzystania zrównoważonych biopaliw i – w perspektywie średnioterminowej – mobilności elektrycznej opartej na bateriach elektrycznych i napędzie wodorowym. Zarazem kluczowe jest podjęcie kroków w celu zintegrowanego działania w sprawie emisji CO₂ z transportu, zwłaszcza promowania transportu publicznego, wspólnego użytkowania samochodów i innych innowacyjnych rozwiązań, ponieważ przewiduje się wzrost natężenia ruchu drogowego, a silniki spalinowe w perspektywie średnioterminowej będą nadal odgrywać znaczącą rolę. Jednym z przykładów zrównoważonego biopaliwa jako rozwiązania pośredniego może być bioetanol jako energia aktywna, wytwarzana, wykorzystywana i łatwa do magazynowania lokalnie. Przy jego produkcji powstają nadające się do wykorzystania produkty uboczne (takie jak pasza dla zwierząt), a ponadto zmniejsza on zależność od przywozu i może utworzyć znaczną liczbę miejsc pracy. Przegląd przepisów dotyczących pomocy państwa i dyrektywy w sprawie opodatkowania energii nie może stanowić przeszkody dla promowania zrównoważonej bioenergii.

Rola władz lokalnych i regionalnych w opracowywaniu krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu

14. Podkreśla, że należy umożliwić władzom lokalnym i regionalnym przedstawianie propozycji i poprawek dotyczących ich krajowych planów oraz że należy odróżnić ich rolę od roli innych zainteresowanych podmiotów nienależących do administracji publicznej. Władze te powinny mieć prawo bezpośredniego udziału w działaniach związanych z efektywnością energetyczną, transformacją energetyczną, zmianą klimatu i odejściem od paliw kopalnych, a także powinny odgrywać ważną rolę we wdrażaniu działań zwalczających ubóstwo energetyczne z pomocą wszystkich organizacji reprezentujących władze lokalne w UE (KR, Porozumienie Burmistrzów).
15. Podkreśla, że należy upewnić się, że państwa członkowskie wiedzą o zasadniczej roli władz lokalnych i regionalnych w odniesieniu do kilku kluczowych priorytetów rozporządzenia w sprawie unii energetycznej. Wraz z rozwojem energii odnawialnej i niezbędnej ku temu infrastruktury energetycznej, w tym technologii magazynowania i łączenia sektorów, władze te mają prawo bezpośredniego udziału w działaniach związanych z efektywnością energetyczną, zmianą klimatu i odejściem od paliw kopalnych. Ponadto odgrywają one ważną rolę w zwalczaniu ubóstwa energetycznego.
16. Zauważa, że ogół społeczeństwa nie wie o sporządzaniu krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, a ze względu na ograniczenia czasowe procesy konsultacji towarzyszące opracowywaniu tych planów nie były jak dotąd tak szerokie i pogłębione, jak można by oczekiwać. Jest to godne ubolewania, ponieważ plany te są wdrażane na szczeblu lokalnym – w gminach i miastach. Wzywa zatem państwa członkowskie, Komisję oraz władze lokalne i regionalne do zwiększenia wysiłków na rzecz informowania szerszego grona odbiorców o procesie sporządzania krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu – a po przedłożeniu ostatecznych planów krajowych – do opracowania formatów umożliwiających zaangażowanie wszystkich zainteresowanych stron w ich realizację.
17. Zauważa, że wymogi rozwoju lokalnego i regionalnego związane z krajowymi planami (np. propozycje projektów w zakresie efektywności energetycznej, obniżenia emisyjności i zmiany klimatu czy ubóstwa energetycznego) zostały określone na podstawie przybliżonych szacunków. Wynika to po części z niedostatecznej reprezentacji wymiaru lokalnego i terytorialnego w tych planach. Przypomina również, że baza danych Porozumienia Burmistrzów może dostarczyć użytecznych danych i informacji tym państwom członkowskim, w których liczba sygnatariuszy jest wysoka.

Dobre rządzenie: wdrażanie krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu w ścisłej współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi

18. Nalega, by państwa członkowskie UE opracowywały krajowe plany obejmujące inicjatywy wdrożeniowe przynoszące korzyści zarówno odbiorcom końcowym energii i prosumentom, jak i innym dostawcom na detalicznym rynku energii. Inicjatywy takie mogą przynieść liczne korzyści systemowi energetycznemu (mniejsze zapotrzebowanie na infrastrukturę przesyłową i konserwację, zwiększona odporność i elastyczność), w tym uczciwą cenę czy ustanowienie innowacyjnego rozwiązania cenowego dla wszelkich nadwyżek energii z takich systemów zasilających sieć.
19. Podkreśla, że doświadczenie i wiedza władz lokalnych i regionalnych jako podmiotów wykonawczych są konieczne, aby zidentyfikować niespójności i potencjalne synergie między poszczególnymi planami krajowymi a wieloletnimi ramami finansowymi, europejskim semestrem i długoterminową strategią neutralności klimatycznej UE na okres do 2050 r.
20. Zauważa, że należy również koordynować bieżące inicjatywy i najlepsze praktyki. W tym kontekście KR zwraca uwagę na inicjatywy objęte Porozumieniem Burmistrzów w sprawie Klimatu i Energii.
21. Odnotowuje, że władze lokalne i regionalne, realizując inicjatywy i programy podnoszenia świadomości, mogą przekształcić konsumentów energii w prosumentów poprzez wspieranie wykorzystania źródeł energii produkowanej, magazynowanej i zużywanej lokalnie, zwłaszcza w postaci lokalnych społeczności energetycznych, których potencjał należy jeszcze rozwijać. W ten sposób prosumenci mogą stać się aktywnymi członkami inteligentnych i zdecentralizowanych sieci energetycznych stworzonych przez władze lokalne i regionalne.
22. Wspiera wielopoziomowy dialog na temat klimatu i energii, ponieważ wzmocni on zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych w dyskusje polityczne prowadzone w ramach krajowych programów. Dialog ten ma również zasadnicze znaczenie dla zapewnienia poszanowania zasad pomocniczości i proporcjonalności. W ramach tego procesu zaleca się uznanie ścisłego związku między działaniami w dziedzinie energii i klimatu oraz potrzeby ich silnej integracji. W związku z tym konieczne jest zapewnienie władzom lokalnym i regionalnym odpowiednich specjalistów będących menedżerami ds. energii. Dlatego Komitet po raz kolejny zaleca uruchomienie funduszy unijnych z myślą o tworzeniu miejsc pracy w dziedzinie polityki energetycznej i klimatycznej, aby osiągnąć ostateczny cel, którym jest ochrona zdrowia i dobrostanu wszystkich obywateli i przyszłych pokoleń.
23. Jako przykład wskazuje prowadzony w Irlandii krajowy dialog w sprawie działań w dziedzinie klimatu, który poprzez działania uwrażliwiające, mobilizujące i aktywizujące wspiera inicjatywy w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu podejmowane na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym. Dzięki tej dobrej praktyce można osiągnąć porozumienie co do tego, w jaki sposób sprostać wyzwaniom, a także przedsięwziąć niezbędne środki. Zainteresowane strony mogą wprowadzić stałe mechanizmy i platformy regularnych konsultacji w kwestiach gospodarczych, społecznych, środowiskowych i publicznych związanych z polityką energetyczną i przeciwdziałaniem zmianie klimatu. W ten sposób dialog krajowy odgrywa również ważną rolę w ustalaniu priorytetów w zakresie polityki energetycznej i dotyczącej zmiany klimatu. Trzeba bardziej stanowczo zachęcać do tego rodzaju praktyk i je rozpowszechniać we wszystkich państwach członkowskich poprzez wspieranie specjalnych kampanii informacyjnych i podnoszących świadomość.

24. Zaleca, by określając nowy scenariusz w dziedzinie energii i klimatu, państwa członkowskie uznały władze lokalne i regionalne za istotnych partnerów. Należy zrozumieć wyzwania i pokonać przeszkody pojawiające się na poziomie lokalnym oraz określić odpowiednie środki i skuteczne strategie wdrażania, aby nadać wiarygodność zobowiązaniom na szczeblu krajowym i europejskim i uzyskać akceptację obywateli dla koniecznych zmian. Samorządy lokalne i regionalne są szczeblem władzy najbliższym konsumentom i to one zarządzają zdecentralizowaną produkcją energii (np. wprowadzaniem inteligentnych liczników i inteligentnych sieci), ale także wieloma aspektami koniecznych zmian w istniejącej infrastrukturze energetycznej. Ponadto wdrażają one programy informacyjne i uświadamiające dotyczące energii i klimatu, umożliwiające obniżenie wydatków i zmniejszenie śladu węglowego gospodarstw domowych i przedsiębiorstw, a także tworzą sprzyjające warunki inwestycyjne.
25. Podkreśla, że problemy w zakresie przejścia na czystą energię oraz zagadnienia klimatyczne oznaczają konieczność współpracy między różnymi poziomami sprawowania rządów (unijnym, krajowym, regionalnym i lokalnym) oraz z sektorem publicznym, sektorem prywatnym, ośrodkami badań naukowych i innowacji i podmiotami z kręgów akademickich i szkolnictwa wyższego. Korzystanie z energii aktywnej i pasywnej również ułatwia ten proces, gdyż możliwość ograniczenia do minimum zużycia energii przez cały cykl życia oraz, co za tym idzie, także problemów związanych ze śladem węglowym jest pożądana zarówno z punktu widzenia transformacji w kierunku czystej energii, jak i klimatu.
26. Zauważa, że ponieważ ubóstwo energetyczne jest złożonym problemem, krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu muszą ująć je z punktu widzenia energii i klimatu, wykorzystując bazy danych i publikacje Europejskiego Obserwatorium Ubóstwa Energetycznego. Ważne jest również, aby szacunki dotyczące liczby gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym, o których mowa w art. 3 rozporządzenia w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, opierały się na dokładnych i możliwych do sprawdzenia danych.
27. Proponuje, by władze lokalne i regionalne pomagały władzom krajowym w realizacji przyszłościowych projektów w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (funduszy ESI), a także inicjatyw JASPERS i ELENA, które przyczyniają się do osiągnięcia celów unijnej polityki klimatycznej i energetycznej. W tym duchu Europejskie Centrum Doradztwa Inwestycyjnego powinno przewidzieć przyspieszoną procedurę przyznawania wsparcia dla miast, które zobowiązały się do opracowania projektów niskoemisyjnych.
28. Zaznacza, że zwiększenie synergii między funduszami ESI a Europejskim Funduszem na rzecz Inwestycji Strategicznych ma zasadnicze znaczenie dla realizacji transgranicznych projektów w dziedzinie zrównoważonej energii.
29. Podkreśla, że krajowe plany powinny promować innowacje energetyczne w celu przejścia na gospodarkę niskoemisyjną i neutralność klimatyczną do 2050 r., a co za tym idzie stworzenia odpornej i zorientowanej na przyszłość unii energetycznej, realizującej politykę przeciwdziałania zmianie klimatu, która jest w stanie pobudzać tworzenie miejsc pracy, wzrost gospodarczy i inwestycje. Władze lokalne i regionalne powinny być włączane zwłaszcza w inicjatywy na rzecz inteligentnych miast, powiązane z zielonymi zamówieniami publicznymi w dziedzinie czystej energii w takich obszarach jak oszczędzanie energii w transporcie miejskim, strategii komunikacji międzyregionalnej, współpraca w dziedzinie nowych technologii magazynowania i inteligentne budynki publiczne.
30. Zaleca, by KR, jako organ reprezentujący władze lokalne i regionalne, wspierał wdrażanie krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu oraz wielopoziomowy dialog na temat klimatu i energii za pośrednictwem swego pilotażowego projektu dotyczącego centrów regionalnych, i by tym samym zapewniał dodatkową możliwość dotarcia do szczebla lokalnego i regionalnego – poza wewnętrznymi ramami państw członkowskich.
31. W tym celu zwraca się do Komisji Europejskiej o rozważenie możliwości współorganizowania cyklicznego forum w celu omówienia kwestii związanych z klimatem i energią, w tym krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu. Ułatwiłoby to współpracę między władzami lokalnymi i regionalnymi, DG ds. Działań w dziedzinie Klimatu, DG ds. Energii, Komisją ENVE KR-u i państwami członkowskimi. Forum to mogłoby funkcjonować na wzór obecnej platformy technicznej na rzecz współpracy w dziedzinie środowiska, zainicjowanej przez DG ds. Środowiska i Europejski Komitet Regionów, która ma na celu wspieranie dialogu na temat lokalnych i regionalnych problemów i rozwiązań w zakresie stosowania unijnego prawa ochrony środowiska, o czym mowa w ogólnym unijnym programie działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (7. unijny program działań w zakresie środowiska). To nowe forum mogłoby w dużym stopniu przyczynić się do wielopoziomowego dialogu na temat klimatu i energii we wszystkich państwach członkowskich, umożliwiając między innymi wymianę informacji, podsumowanie postępów, dzielenie się najlepszymi praktykami i zdobytymi doświadczeniami, przyczynianie się do poprawy wyników w dziedzinie klimatu i energii oraz wzmacnianie współpracy i komunikacji między wszystkimi zaangażowanymi podmiotami.
32. Zauważa, że pomyślne wdrożenie krajowych planów wzmocni konkurencyjność Unii Europejskiej i przyczyni się do jej stabilności gospodarczej oraz zapewni jasne ramy dla inwestorów.
33. Podkreśla, że krajowe plany tworzą powiązania między obszarami miejskimi i wiejskimi dzięki zasobom lokalnym i lokalnie produkowanym, co pozwala zapewnić lepszą przyszłość mieszkańcom obszarów wiejskich i zaspokajać potrzeby energetyczne obszarów miejskich przy jednoczesnym poszanowaniu klimatu.

34. Podkreśla, że krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu nie są jednorazową inicjatywą. Ich sfinalizowanie pod koniec 2019 r. będzie pierwszym dużym krokiem, jednak trzeba je będzie stale udoskonalać i aktualizować. W związku z tym ważne jest stworzenie struktur i forów, które pomogą w dalszej poprawie krajowych planów w zakresie klimatu i energii, jak również zadbanie o to, by dialogi na temat klimatu i energii mogły się do tego w pełni przyczynić.

Bruksela, dnia 8 października 2019 r.

Karl-Heinz LAMBERTZ
Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Regionów
